

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Lenkou Loudovou ve věci

žalobkyně: **Y. M.**, narozená dne X
státní příslušnost: Republika Kazachstán
zastoupená advokátem JUDr. Matějem Šedivým
sídlem Václavské náměstí, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 8. 2025, č. j. OAM-1155/ZA-ZA11-K01-2023,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 8. 2025, č. j. OAM-1155/ZA-ZA11-K01-2023, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen nahradit žalobkyni náklady řízení ve výši 12 270 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jejího právního zástupce.

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobkyně se žalobou podanou k Městskému soudu v Praze domáhá přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 8. 2025, č. j. OAM-1155/ZA-ZA11-K01-2023, kterým bylo rozhodnuto, že se žalobkyni mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), neuděluje.

II. Žalobní body

2. Žalobkyně uvedla, že se obává návratu do vlasti, neboť je homosexuální orientace, a právě z tohoto důvodu má spory se svým otcem, který její orientaci nepřijal a vyhrožuje jí nucenou léčbou v jakémsi sanatoriu či nuceným sňatkem se starším mužem. Žalobkyni se však vztahy s muži příčí.
3. Žalovaný nepostupoval v souladu s § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), když nedostatečným způsobem zjistil skutkový stav a v rozporu s § 68 odst. 3 správního řádu dostatečně nezohlednil informace svědčící o špatném postavení příslušníků LGBT komunity v Kazachstánu. Žalovaný se této problematice věnuje pouze povrchně. Dle žalobkyně je nutné nejprve objektivně zhodnotit postavení homosexuálů v Kazachstánu, poté zodpovědět otázku, zda je žalobkyně skutečně homosexuální orientace a na závěr posoudit relevantnost jejích obav. Z provedeného dokazování (i z informací OAMP a zprávy MZV USA) plyne, že příslušníci LGBT komunity jsou v Kazachstánu diskriminováni a společnost i stát se k této komunitě staví odmítavě. Ačkoliv není homosexualita jako taková trestná, její projevy jsou postihovány v rámci pojmu propagace homosexuality. Oslovy podobné pražskému Pride jsou striktně zakázány a gay kluby jsou provozovány skrytě. To však žalovaný v napadeném rozhodnutí dostatečně nezohlednil. Žalobkyně nemůže svou sexuální orientaci ve vlasti projevovat tak, jako v České republice (dále jen „ČR“). Nelze po ní spravedlivě požadovat, aby se pronásledování vyhýbala skrýváním své sexuální orientace, neboť projevem její svobody je mimo jiné i otevřená realizace orientace.
4. Žalobkyně dále namítala, že hlavním argumentem pro zamítnutí její žádosti je tvrzená účelovost žádosti založená na skutečnosti, že žalobkyně tvrzení týkající se sexuální orientace uplatnila až pod tíhou hrozícího vycestování. Žalobkyně naopak toto pokládá za legitimní, neboť se jedná o citlivé téma. V době legálního pobytu neměla žádný důvod usilovat o mezinárodní ochranu, neměla tedy důvod tyto informace nikomu sdělovat.
5. Žalobkyně nesouhlasila ani se závěry žalovaného, že jí v zemi původu nehrozí žádné nebezpečí. Dle názoru žalobkyně v tomto ohledu žalovaný nezvážil, že je bez prostředků a jediné funkční zázemí má u svých rodičů, přičemž zejména otec její sexuální orientaci nepřijal. Poukazuje na skutečnost, že pojem pronásledování ve smyslu § 2 písm. c) zákona o azylu zahrnuje i jiné formy závažného omezování základních lidských práv a svobod, než je fyzické násilí. Žalobkyni v případě návratu do země původu hrozí skutečné nebezpečí vážné újmy, nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání. Ačkoliv jí toto nebezpečí hrozí ze strany soukromé osoby, nemůže se v důsledku přístupu státu a společnosti ve své zemi původu k sexuální orientaci obrátit na příslušné orgány s žádostí o pomoc. Navrhla napadené rozhodnutí zrušit a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

6. Žalovaný trval na správnosti napadeného rozhodnutí, neboť zjistil skutečný stav věci, případ posuzoval ve všech souvislostech a vycházel z podkladů s objektivními informacemi. Ve svém vyjádření se odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Zdůraznil, že se s otázkou postavení homosexuálně orientovaných osob v zemi původu žalobkyně vypořádal pečlivě, a to na základě výpovědi žalobkyně a na základě informací, které se týkají politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v Kazachstánu. Žalobní námitky ustrnuly u nesouhlasu se závěry správního orgánu a žalobkyně se dále snaží o legalizaci pobytu jinak než prostřednictvím zákona o pobytu cizinců.
7. Co se týče neudělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu, žalobkyně neuvedla nic, co by bylo možné podřadit pod vážnou újmu podle předmětného ustanovení. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou v celém rozsahu zamítl.

IV. Obsah správního spisu

8. Dne 22. 8. 2023 podala žalobkyně žádost o udělení mezinárodní ochrany. Dne 25. 8. 2023 poskytla údaje k žádosti, uvedla, že se narodila v Kazachstánu, je X národnosti a kazašské státní příslušnosti. Dohovoří se česky a rusky. Sdělila, že je věřící, ale není členkou žádné církve. Není politicky aktivní, nikdy nebyla členkou žádné politické strany ani skupiny. Je svobodná a bezdětná. Poslední pobyt měla ve městě A. Jedná se o byt jejích rodičů, kde nyní bydlí i její sestra. Od roku X studovala v ČR, Kazachstán navštívila od té doby asi X, naposledy tam odjela v X. Zpět do ČR se vrátila v X. V minulosti disponovala jen českým vízem a v jiných státech o mezinárodní ochranu nikdy nežádala. Žalobkyně uvedla, že její zdravotní stav je dobrý, má jen X. Trestně stíhaná nikdy nebyla. Jako důvod pro podání žádosti o mezinárodní ochranu v ČR uvedla, že zde chce pobývat legálně. Podávala žádost o zaměstnaneckou kartu, pozdě však dodala podklady, a žádost jí tak byla zamítnuta. Do vlasti se vracet nechce, jelikož je lesba a její otec ji chce provdat za staršího muže. Vyhrožuje jí, že pokud s tímto sňatkem nebude souhlasit, pošle ji na kliniku, aby ji tam „vyléčili“. S otcem nemá dlouhodobě dobrý vztah, v minulosti se k ní nechoval dobře, fackoval ji a podobně. Když se dozvěděl, že je lesba, došlo mezi nimi k hádce a žalobkyně s ním od té doby nemluvila. Dále uvedla, že v Kazachstánu měla problémy i kvůli tomu, že nerozumí kazašsky a lidé jí tam říkali, že tam nepatří, ať jde do Ruska.
9. Dne 25. 8. 2023 byl proveden pohovor k žádosti o udělení mezinárodní ochrany. V jeho rámci žalobkyně uvedla, že vyrůstala u X, která v roce X zemřela. Od šestnácti let skrývala, že je lesba. Otec na ni kvůli tomu, že neměla žádné kamarády, ale pouze kamarádky, neustále dorážel. Říkal jí, že je divná. Následně ji poslal studovat do zahraničí, aby zvýšila svou „cenu“. Žalobkyně tedy odjela studovat do ČR. Svou sexuální orientaci si uvědomila v šestnácti letech. Svěřila se své nejlepší kamarádce. V Kazachstánu měla vztah s dívkou, ta však odjela studovat do Kanady. Do roku 2011 o její orientaci věděly pouze tyto dvě dívky. V ČR nejprve studovala na jazykové škole a o své orientaci nikomu neřekla. Následně začala studovat a v roce X se začala věnovat modelingu. Jelikož je mezi návrháři mnoho lidí z LGBT komunity a žalobkyně viděla, že vůči nim ostatní nechovají žádné předsudky, i ona začala být ohledně své orientace otevřenější. Studium neukončila, přešla na jiný obor a poté, co v roce X začala pracovat, své vysokoškolské vzdělávání v roce X přerušila. Poté naposledy vycestovala do Kazachstánu. Kvůli tomu, že ukončila své vysokoškolské vzdělávání, se k žalobkyni otec špatně choval. Žalobkyně tedy trávila hodně času s matkou a prozradila jí, že je lesba. Matku toto zjištění šokovalo, ale chápala ji, dala jí peníze, které pro žalobkyni našetřila její babička a řekla jí, ať se vrátí zpět do ČR. O odjezdu žalobkyně věděla jen ona a nejlepší kamarádka žalobkyně, která jí s odjezdem pomáhala. O sexuální orientaci žalobkyně se její otec dozvěděl až v X od X. Otec žalobkyni

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

následně volal a křičel na ni, od té doby s ním žalobkyně nemluvila. Od matky se pak dozvěděla, že jí našel manžela, staršího muže, Kazacha, muslima. Také našel článek o možné „léčbě“, chtěl by tedy žalobkyni poslat na nějakou kliniku. Žalobkyně uvedla, že v případě návratu do Kazachstánu by se musela vrátit k rodičům, neboť nemá kam jít. Dále uvedla, že v Kazachstánu je velmi homofobní společnost a o členech LGBT komunity se mluví jako o nemocných lidech. Žalobkyně také neumí kazašsky, což je dle její vlastní zkušenosti problém při hledání práce. V rusky mluvících oblastech nikoho nemá, navíc jako Ruska ani nevypadá (je X). Navíc nemá žádné vzdělání a mohla by tam leda uklízet. V ČR pracuje v X a současně studuje na X, vede běžný život, ve vztahu se nyní nenachází. V Kazachstánu se žalobkyně necítí bezpečně, vše tam řídí muži a samotná žena tam nic nedokáže. Co se situace LGBT komunity v Kazachstánu týče, žalobkyně uvedla, že o vývoji situace v posledních letech nic neví, neboť v Kazachstánu nebyla. Uvedla však, že příslušnost k LGBT komunitě všichni skrývají, protože společnost v Kazachstánu je proti, o existenci veřejné LGBT scény v Kazachstánu nic neví. Žalobkyně skutečnost, že se jí líbí ženy, skrývat nechce, ráda by se chovala přirozeně.

10. Dne 21. 2. 2024 byl proveden doplňující pohovor k žádosti o udělení mezinárodní ochrany, v rámci něhož žalobkyně popsala kdy a jak si uvědomila, že ji přitahují ženy. Dále podrobně zodpověděla otázky týkající se jejích dosavadních vztahů se ženami. V Almaty byla jednou se svou kamarádkou v baru, kde se scházeli příslušníci LGBT komunity, ale jinak taková místa nenavštěvuje. Co se situace leseb v Kazachstánu týče, žalobkyně uvedla, že ruská menšina v Kazachstánu se podobá Kazachům, také dodržuje tradice. Nyní se jejich situace ještě zhoršila, matka jí řekla, že existuje operace, která umožňuje „vyléčení“ žalobkyně. V současné době žalobkyně žádnou přítelkyni nemá, v minulosti přítelkyně měla a své vztahy při pohovoru popsala. Naposledy byla ve vztahu v roce 2020. Poté začala pracovat, práce pro ni byla v kombinaci se studiem a probíhající pandemií velice stresující a na vztah neměla čas ani sílu. Otec jí domluvil sňatek se starším mužem muslimského vyznání a v případě návratu se za něj bude muset vdát. O své orientaci řekla při poslední návštěvě Kazachstánu své matce, ta reagovala tak, že ji nechápe, jsou normální rodina. Žalobkyně pochopila, že je matka proti, ale zároveň ji neodmítá. Matka to řekla při hádce otci, bylo to v X, pak ji o tom informovala telefonicky. Otec jí posléze zavolal a při hovoru na ni křičel, že to není normální, že je to perverze a úchylka. Také požadoval, ať se okamžitě vrátí a vyhrožoval jí, že pokud přijede do jiného města v Kazachstánu, nebude pro něj problém ji najít, protože má spoustu známých. Nechce, aby byla jeho dcerou, ale jestli přijede, tak ji chce nechat ihned provdat. Od té doby žalobkyně s otcem nemluvila. Na závěr pohovoru uvedla, že se nechce vracet do vlasti a žít tam jako otrok s nějakým mužem, je jí X let a ví, co chce. V ČR může být sama sebou, může zde svobodně beze strachu projevovat své preference, v Kazachstánu se necítí být v bezpečí.
11. Žalovaný do správního spisu jako podklad pro rozhodnutí založil Informaci MZV – Kazachstán – Výjezd a návrat občanů z/do vlasti, č. j. 108700-6-2025-MZV/LPTP ze dne 10. 4. 2025 (dále jen „Informace MZV o výjezdu a návratu“), Informaci Parniplus – Kazachstán – Policejní razie v Kazachstánu: vyprávení organizátora večírků, ze dne 16. 5. 2024 (dále jen „Vyprávení organizátora“), dále Výroční zprávu ILGA-Europe – Kazachstán – Každoroční přezkoumání stavu práv lesbických, homosexuálních, bisexuálních, transsexuálních a intersexuálních osob v Evropě a Střední Asii ze dne 18. 2. 2025 (dále jen „Výroční zpráva 2024“), Informaci OAMP – Etnická menšina Rusů v Kazachstánu – Etnické složení, ruština, společnost, ze dne 5. 12. 2024 (dále jen „Informace OAMP o situaci ruské menšiny“), Informace OAMP – Kazachstán – Policie – Struktura, kapacity, běžná kriminalita, ochranné mechanismy, ze dne 25. 2. 2025 (dále jen „Informace OAMP o fungování policie“), Informace OAMP – Kazachstán – Bezpečnostní a politická situace v zemi – Vybrané otázky z oblasti občanských svobod a lidských práv, ze dne

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

14. 3. 2025 (dále jen „Informace OAMP o politické situaci v Kazachstánu“), Informace OAMP – Kazachstán – Zahraniční mobilita a návraty do země, ze dne 12. 4. 2025 (dále jen „Informace OAMP o zahraniční mobilitě“), Informace MZV USA – Kazachstán – Zpráva o dodržování lidských práv za rok 2023, ze dne 22. 4. 2024 (dále jen „Zpráva MZV USA“), ILGA-Europe – Kazachstán – Výroční zpráva ILGA – Europe – Výroční přezkoumání stavu práv lesbických, homosexuálních, bisexuálních, transsexuálních a intersexuálních osob v Kazachstánu za období od ledna do prosince 2023, ze dne 29. 2. 2024 (dále jen „Výroční zpráva 2023“) a Informace OAMP – Kazachstán – Sexuální menšiny – Zákonná ustanovení, postoj státních orgánů a společnosti, neziskové organizace, ze dne 19. 9. 2024 (dále jen „Informace OAMP o sexuálních menšinách“).

12. Žalovaný napadeným rozhodnutím mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu neudělil.
13. Žalovaný neshledal důvody pro udělení azylu ve smyslu § 12 zákona o azylu. Žalobkyně neuvedla nic, co by nasvědčovalo tomu, že je pronásledovaná z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo zastávání určitých politických názorů. Důvod žalobkyně pro opuštění své domovské země bylo studium. Kromě neshod s otcem neuvedla jiné konkrétní problémy, které by ve vlasti měla. Žalobkyně o mezinárodní ochranu žádala až potom, co selhala její snaha zajistit si zde povolení k pobytu na základě zaměstnanecké karty, tedy nikoli bezprostředně poté, co přijela na území ČR, nebo poté, co měla ve vlasti problémy s otcem, či v okamžiku, kdy jí telefonicky vyhrožoval. Z toho dovodil, že se jedná o žádost zjevně účelovou. Žalovaný se pak zabýval postavením LGBT osob v Kazachstánu. Zdůraznil, že v zemi neexistují žádné zákony, které by kriminalizovaly sexuální aktivitu či chování mezi osobami stejného pohlaví. Ačkoliv ze všech nashromážděných podkladů plyne, že LGBT osoby často otevřeně nepřiznávají svou sexuální orientaci ze strachu z diskriminace, stigmatizace a homofobie a veřejné vystupování ohledně příslušnosti k LGBT komunitě může vést k nechtěné a převážně negativní pozornosti zahrnující verbální útoky, fyzické násilí či zvýšenou pozornost ze strany policie, situace těchto osob se postupně mění k lepšímu. Shromážděné podklady z let 2024 a 2025 vyznívají jinak než zprávy z roku 2023 a starší. Z nejaktuálnějších zpráv plyne, že mezi nejohroženější skupiny v Kazachstánu patří transgenderové osoby, dále obecně genderově odlišné osoby, a také LGBTI aktivisté, ti z důvodu „šíření LGBT propagandy“. Je důležité rozlišovat mezi situací ve velkých městech, která jsou liberálnější naladěna, a vesnickými oblastmi. I když shromážděné podklady zmiňují neadekvátní jednání policie i ve velkých městech, žalovaný upozorňuje na skutečnost, že po razii v nočním klubu v Astaně došlo k podání hromadné stížnosti na policejní postup, na kterou státní zastupitelství odpovídajícím způsobem zareagovalo. Žalovaný upozornil na zásahy policie ve věcech trestné činnosti proti homosexuálním mužům, například zadržení pachatele loupeže, který byl následně odsouzen k trestu odnětí svobody v délce 5 let. Rovněž připomněl incident, při němž byli dva homosexuální muži napadeni policejní hlídkou, domohli se však jejího odchodu a následně obdrželi i omluvu od příslušného policejního oddělení. Možnost se bránit soudní cestou dokládá rozhodnutí Nejvyššího soudu Kazachstánu, kterým bylo rozhodnuto ve prospěch líbajících se dívek, které aktivista zachytil na video. Co se potíží hnutí Feminita týče, žalovaný poukázal na skutečnost, že i přes veškeré těžkosti se například v říjnu 2024 konala v Almaty akce „Lesbian Kurultai“. Z těchto informací žalovaný usuzuje, že nelze tvrdit, že jsou v Kazachstánu všechny LGBT osoby ze strany státních orgánů vystaveny takovému jednání, které je možné považovat za pronásledování. Dovodit nelze ani to, že by se v Kazachstánu homosexuální žena nemohla bránit proti neadekvátnímu jednání ze strany jednotlivců. Žalovaný tedy uzavírá, že i přesto, že legislativa v Kazachstánu není vzhledem na práva LGBT

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

osob v souladu s legislativou evropskou a v zemi je navíc přítomna značná míra homofobie, homosexuální žena žijící v Astaně či v Almaty může žít v podstatě běžným životem a v případě potíží se může domoci svých práv. Žalobkyně není LGBT aktivistkou, genderově odlišnou ani transgenderovou osobou. Právě tyto skupiny osob jsou dle dostupných podkladů vystavovány vyšší pravděpodobnosti neadekvátního jednání. Dále poukázal na skutečnost, že žalobkyně žila před svým odjezdem z vlasti v A., kde se nepotýkala s žádnými zásadními potížemi a dle žalovaného nelze ani tvrdit, že by tam nemohla žít stejným životem jako v ČR. Jedná se o mladou, zdravou a svéprávnou ženu, která je schopna samostatného života, v případě návratu do A. si tedy může najít vlastní na rodičích nezávislé bydlení. Dle žalovaného by jí nucené vystěhování z nájemního bydlení nemělo hrozit, neboť se s ním potýkají převážně transsexuální osoby. Stran tvrzení žalobkyně ohledně útlaku z důvodu používání ruského jazyka, žalovaný zdůraznil, že i přes snahy a proklamace ze strany kazašské vlády o posílení role kazaštiny, ruština převažuje v řadě sfér a mezi obyvateli velkých měst, jako je například právě A. Dle žalovaného se při jakýchkoliv potížích spojených s používáním ruského jazyka může obrátit na policii.

14. Žalovaný neshledal ani důvod pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu. Shrnu, že žalobkyně může bez problémů žít ve svém rodném městě A. a v případě potíží se může obrátit na kazašskou policii. Pokud by se vyskytly potíže s policií, žalobkyně může podat stížnost k vyšší instanci v rámci policie, prostřednictvím linky důvěry, či online. Dále poukazuje na skutečnost, že v Kazachstánu existuje homosexuální komunitní život i nevládní organizace, se kterými se žalobkyně může spojit v případě potřeby. Žalovaný uzavřel, že žalobkyně měla svůj pobyt na území ČR legalizovat jedním z institutů k tomu určených, nikoli zneužitím mezinárodní ochrany.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

15. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu řádně a včas uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu ke dni vydání tohoto rozsudku, a to vzhledem k účinnosti článku 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany, a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
16. Podle § 2 odst. 4 zákona o azylu: *„Pronásledováním se rozumí závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání anebo jednání, která ve svém souběhu dosahují intenzity pronásledování, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování.“*
17. Podle § 2 odst. 6 zákona o azylu: *„Původcem pronásledování nebo vážné újmy se rozumí státní orgán, strana nebo organizace ovládající stát nebo podstatnou část území státu, jehož je cizinec státním občanem nebo v němž měla osoba bez státního občanství poslední trvalé bydliště. Původcem pronásledování nebo vážné újmy se rozumí i soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodní organizace, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmu.“*
18. Podle § 2 odst. 7 zákona o azylu: *„Pronásledováním nebo vážnou újmu není, pokud se obava cizince z pronásledování nebo vážné újmy vztahuje pouze na část území státu, jehož státní občanství*

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

má, nebo, je-li osobou bez státního občanství, státu jeho posledního trvalého bydliště a může-li cizinec bezpečně a oprávněně odcestovat do jiné části státu, do ní vstoupit a v ní se usadit, a pokud s přihlédnutím k situaci v této části státu a k jeho osobní situaci v této části státu a) nemá odůvodněný strach z pronásledování ani nejsou dány důvodné obavy, že by mu zde hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy, nebo b) má přístup k účinné ochraně před pronásledováním nebo vážnou újmu.“

19. Podle § 12 písm. b) zákona o azylu „se azyl cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště“.
20. Stran námítky žalobkyně ohledně nedostatečného posouzení její sexuální orientace soud uvádí, že žalovaný při posuzování věrohodnosti tohoto tvrzení vycházel z pohovoru uskutečněného dne 24. 8. 2023 a následně i doplňujícího pohovoru konaného dne 21. 2. 2024. Na základě těchto pohovorů dospěl k závěru, že je žalobkyně věrohodná (a je tedy lesbické sexuální orientace), její věrohodnost v napadeném rozhodnutí nijak nerozporoval a věcně v něm hodnotil jednotlivá tvrzení žalobkyně. Postupoval tedy v souladu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 12. 2020, č. j. 1 Azs 321/2020-29, podle kterého je třeba nejprve posoudit věrohodnost azylového příběhu a případně se až poté zabývat tím, zda byl naplněn některý důvod pro udělení azylu či doplňkové ochrany. Žalovaný tedy na posouzení sexuální orientace žalobkyně nerezignoval a při práci s jejím tvrzením ohledně sexuální orientace postupoval v souladu s judikaturou.
21. Soud však souhlasí s žalobkyní, že žalovaný při posouzení její žádosti nedostatečně zjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Skutkový stav, který vzal žalovaný za základ napadeného rozhodnutí, nemá oporu ve spise a je s ním v rozporu, vyžaduje tudíž zásadní doplnění.
22. Žalobkyně v rámci správního řízení uváděla, že se v souvislosti se svou sexuální orientací v případě návratu obává svého otce, který ji chce provdat za nějakého staršího muže. Vyhrožuje, že pokud si tohoto staršího muže nevezme, pošle ji na kliniku, aby ji tam vyléčili. Uvedla, že otec se k ní již dříve dobře nechoval, fackoval ji apod. O její sexuální orientaci se dozvěděl v X, kdy jí volal a křičel na ni. Od té doby s ním nemluvila, ale matka žalobkyni řekla, že ji chce otec provdat a poslat na léčení. Měl jí vyhrožovat, že pokud přijede do jiného města v Kazachstánu, nebude pro něj problém ji najít, protože má spoustu známých. Nechce, aby byla jeho dcerou, ale jestli přijede, tak ji chce nechat ihned provdat. V rámci pohovoru dne 25. 8. 2023 žalobkyně uvedla, že by se v případě návratu do Kazachstánu musela vrátit k rodičům, neboť nemá kam jinde jít. Neumí kazašsky, což je dle její vlastní zkušenosti problém při hledání práce. V ruský mluvících oblastech nikoho nemá. V Kazachstánu se necítí bezpečně, vše tam řídí muži a samotná žena tam nic nedokáže. Nechce se vracet do vlasti a žít tam jako otrok s nějakým mužem.
23. Žalovaný v napadeném rozhodnutí k těmto obavám žalobkyně uvedl, že nelze tvrdit, že jsou v Kazachstánu všechny LGBT osoby ze strany státních orgánů vystaveny takovému jednání, které je možné považovat za pronásledování. Uzavřel, že homosexuální žena žijící v Astaně či Almaty může žít v podstatě běžným životem a v případě potíží se může domoci svých práv. Připomněl, že žalobkyně není LGBTI aktivistkou, genderově odlišnou ani transgenderovou osobou. Žalobkyně před odjezdem z vlasti žila v A., kde se nepotýkala s žádnými zásadními potížemi, a dle žalovaného nelze ani tvrdit, že by tam nemohla žít stejným životem jako v ČR.

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

Žalovaný dále uvedl, že žalobkyně je mladou, zdravou a svépřávnou ženou, která je schopna samostatného života. v případě návratu do A. si tedy může najít vlastní bydlení. Nucené vystěhování z nájemního bydlení by jí nemělo hrozit, neboť se s ním potýkají převážně transsexuální osoby.

24. Žalobkyně ve své žalobě uvedla, že je bez prostředků a jediné funkční zázemí má v domovském státě u svých rodičů, přičemž zejména otec její sexuální orientaci nepřijal.
25. Soud konstatuje, že pro závěr žalovaného, že žalobkyně může v A. žít stejným životem jako v ČR, neobsahuje spisový materiál žádné podklady. Především soud považuje za nedostatečné posouzení tvrzení žalobkyně o hrozícím nuceném sňatku a nuceném podstoupení léčby. K těmto obavám a dostupnosti ochrany si žalovaný neobstaral žádné informace. Soudu je přitom známo z judikatury Nejvyššího správního soudu, že v Kazachstánu k nuceným sňatkům dochází (např. rozsudek ze dne 19. 6. 2023, č. j. 5 Azs 321/2022-58, a rozsudek ze dne 12. 9. 2024, č. j. 6 Azs 91/2024-26).
26. Závěr žalovaného o možnosti života žalobkyně v A. jako v ČR je částečně v rozporu se spisem a nereflexuje její tvrzení během pohovorů. Informace OAMP o sexuálních menšinách uvádí, že existovala diskriminace LGBT osob v zaměstnání, která v některých případech vedla až k jeho ztrátě. Výroční zpráva ILGA 2023 uvádí, že v květnu byla v Almaty jedna lesbická žena přinucena podat výpověď v zaměstnání kvůli nepřátelskému prostředí. Také je v ní uvedeno, že kvůli válce na Ukrajině významně vzrostly výše nájmů za bydlení, ceny služeb, ceny potravin a základního spotřebního zboží. Informace OAMP o zahraniční mobilitě pojednává o možnosti využití programu pro podporu vnitřní migrace z jižních oblastí, získání pomoci při hledání zaměstnání, přičemž se pro navrátilce se otevíraly rekvalifikační kurzy a v severních regionech otevíraly tzv. Zvláštní střediska pro adaptaci a integraci navrátilců. Není však zřejmé, zda by se žalobkyně mohla do těchto oblastí účinně přesídlit a zda by některý z nabízených programů představoval reálné řešení její situace. Z podkladů napadeného rozhodnutí není zřejmé, zda by žalobkyně mohla v případě návratu do země původu skutečně jako lesbická žena, která v zemi od roku 2011 nepobývala, a které otec vyhrožuje nuceným sňatkem a nucenou léčbou, žít stejným životem jako v ČR. Žalovaný posoudil zvlášť obecnou situaci LGBT osob, zvlášť obecnou situaci navrátilců a zvlášť obecnou situaci rusky mluvící menšiny bez toho, aby celou situaci žalobkyně posoudil v souvislostech všech individuálních okolností. Samotná skutečnost, že žalobkyně před svým vycestováním v zemi původu neměla problémy, není relevantní, neboť žalobkyně v zemi původu otevřeně neprojevovala svoji menšinovou sexuální orientaci a její otec se o její sexuální orientaci dozvěděl až v roce X.
27. Soud tedy shledal důvodnou námitku, že se napadené rozhodnutí postavení LGBT komunity v Kazachstánu věnuje povrchně, přičemž žalovaný nezohlednil individuální okolnosti žalobkyně. Co se týká postavení osob menšinové sexuální orientace v Kazachstánu obecně, žalovaný při hodnocení vychází z celé řady podkladů. V rámci hodnocení se žalovaný věnuje právnímu rámci v souvislosti s homosexualitou v Kazachstánu. Dále popisuje vnímání homosexuality ze strany kazašské společnosti i státních orgánů, přičemž identifikuje skupiny, které pokládá za jimi ohrožené. Jmenuje potíže, kterým čelí nebo mohou čelit. Zabývá se i postavením LGBT osob v Kazachstánu v závislosti na místě a velikosti města. Na závěr zkoumá možnosti LGBT osob bránit se v případě potíží způsobených jak soukromými osobami, tak i státními orgány. Soud má tedy za to, že si žalovaný k posouzení obecné situace LGBT osob v Kazachstánu opatřil dostatek zpráv o zemi původu. Za nedostatečné však soud shledal neopatření si zpráv týkajících se nucených sňatků žen s odlišnou sexuální orientací, nucené léčby pro LGBT osoby a dostupnosti ochrany pro žalobkyni před takovým jednáním.

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

28. Žalobkyně dále tvrdí, že žalovaný chybně a v rozporu se shromážděnými podklady posoudil postavení LGBT komunity v Kazachstánu a následně chybně vyhodnotil azylovou relevanci obav žalobkyně z pronásledování a nebezpečí vážné újmy. Dle citovaných informací o zemi původu není samotná homosexualita v Kazachstánu nelegální. Zároveň Informace OAMP o sexuálních menšinách uvádí, že v zemi obecně neexistuje žádná ochrana před tzv. zločiny z nenávisti proti LGBT, to samé platí například pro ochranu v zaměstnání, zdravotnictví, vzdělávání či v přístupu k bydlení. Kazachstán ve vztahu k diskriminaci LGBT osob nemá ve svém právním systému žádný komplexní zákon, ačkoliv ve svém právním systému má zákony proti diskriminaci na základě pohlaví. Trestní zákoník obsahuje antidiskriminační opatření, ovšem bez vymezení zločinů z nenávisti proti LGBT. Podle zvláštního zpravodaje OSN působí LGBT osoby a organizace často v šedé zóně a stávají se obětí nepřiměřených rozhodnutí nebo postupů státních úřadů při boji s extrémismem a terorismem.
29. Informace OAMP o sexuálních menšinách dále uvádí, že členové LGBT komunity museli v mnohých případech skrývat svoji sexuální orientaci nebo genderovou identitu, a to i před vlastními rodinami. Situace byla často složitější mezi dětmi a jinými osobami, jež byly na svých rodinách finančně závislé. Příslušníci komunity LGBT často otevřeně nepřiznávali svoji orientaci ze strachu z diskriminace, stigmatizace a intenzivní homofobie, jež je v kazašské společnosti stále přítomná. Otevřené vystupování ohledně příslušnosti k LGBT komunitě vedlo k nechtěné a většinově negativní pozornosti. Diskriminační a homofobní vyjádření byla zdokumentována u některých novinářů, čelných politiků, náboženských představitelů nebo respektovaných členů kazašské společnosti. Dle výroční zprávy Freedom House jsou LGBT+ osoby vystaveny společenské diskriminaci, obtěžování a násilí. Společenský postoj obecně nebyl nakloněn otázkám LGBT. Členové LGBT komunity v zemi nevystupovali otevřeně, ač byl velký rozdíl mezi velkými městy s liberálnější atmosférou a regiony, resp. vesnickými oblastmi, spolu s jihem země, které jsou obecně daleko tradičnější. LGBT komunita existovala zejména v Almaty a Astaně. I v dalších městech jako Aktobe, Karaganda, Kostanaj, Pavlodar, Petropavl a Ůskemen se rozvíjely menší komunity LGBT osob. Objevovaly se rozdíly mezi generacemi, většinově však ve vztahu k LGBT přetrvával konservativismus kazašské společnosti. Dále zpráva uváděla, že reálně LGBT komunita existovala jen ve velkých městech jako Astana nebo Almaty. V samotné Almaty existovalo několik LGBT klubů nebo obecně k LGBT přátelských klubů. Dle doporučení irské vlády pro cestování do Kazachstánu LGBT osoby někdy čelí fyzickým nebo verbálním urážkám stejně jako nechtěné pozornosti od policie. Zpráva dále uvádí, že veřejné projevy nebo pravidelný styk se skupinami souvisejícími s problematikou LGBTQI+ mohl mít za následek sledování státními orgány, slovní obtěžování a diskriminaci v oblasti zaměstnání nebo vzdělávání. Podle zprávy MZV USA existovala diskriminace LGBT osob v zaměstnání. LGBT osoby měly tendenci spíše skrývat svou sexuální orientaci a genderovou identitu ze strachu z dopadů v případě přílišné otevřenosti.
30. Informace dále uvádí, že se policisté a vězeňští pracovníci aktivně dopouštěli šikany a vydírání LGBTQI+ osob. Také referovali o četných případech diskriminačního zacházení a hanlivých poznámek ze strany pracovníků státních orgánů. Zároveň je dle zprávy u příslušníků LGBT komunity nepravděpodobné, že by tyto osoby podaly úřední oznámení o případech šikany a diskriminace, protože v minulosti neviděly precedenty, v nichž by zástupci státu na taková oznámení zareagovali patřičnými kroky, a protože se bály další diskriminace ze strany policie a zástupců států, pokud by vyžradily svoji identitu. Obecně je podle řady zpráv kazašský právní systém nedostatečně přizpůsoben pro případy obtěžování, diskriminace nebo útoku proti LGBT. Pomoc a ochrana ze strany státu nebyly konzistentní a v mnoha případech oběti násilí nevyhledaly pomoc lékaře, ani nenahlásily trestný čin příslušným orgánům. Dle organizace

Feminity vedl hate speech vůči LGBT k útokům, které nebyly bezpečnostními složkami vyšetřovány nebo dovedeny k soudnímu procesu. Informace také popisuje případ, kdy v srpnu 2019 vydal Nejvyšší soud Kazachstánu rozsudek ve prospěch dvou dívek, které byly zachyceny líbající se na krátkém videu. Co se týká ochrany poskytnuté bezpečnostními složkami při vystoupení LGBT aktivistů, tato se lišila podle města. Aktivita kazašských neziskových organizací byla velmi omezená a ani organizace Feminita, která se zabývala především právy LGBT žen, neměla možnost v zemi legálně působit a soud ji několikrát odmítl registrovat. Registrace přitom byla důležitá např. pro získávání peněz nebo pořádání akcí.

31. Výroční zpráva ILGA 2023 uvádí, že politici, novináři, náboženští představitelé a jiné veřejně činné osoby pronesli opět několik výroků namířených proti LGBTQI. Dále uvádí, že ve sledovaném roce bylo opět spácháno několik trestných činů motivovaných nenávistí a LGBTQI+ osoby byly nadále vystaveny porušování lidských práv ze strany policie. Zpráva upozorňuje na případ LGBTQI aktivistky, která byla téměř přejeta řidičem, který ji také slovně napadl. Podala trestní oznámení, ale neproběhlo žádné vyšetřování ani žádné jiné kroky v souvislosti s tímto oznámením. Několik lesbických, homosexuálních a trans osob se ve sledovaném roce podělilo o své příběhy, hovořily o skrývání, stigmatu, násilí ze strany rodiny a policie a šikaně v zaměstnání. Jeden muž byl odsouzen k trestu odnětí svobody na pět let za to, že vylákal homosexuálního muže na předstíranou romantickou schůzku a následně jej oloupil a napadl. Z celkového počtu 440 účastníků studie uskutečněné organizací Education Community, 73 osob neboli 17 % dotázaných LGBTQI+ osob uvedlo, že v uplynulém roce zažily násilí. Kromě toho na tento dotaz odmítlo odpovědět 40 (neboli 9 %) respondentů. Většina případů násilí byla zařazena do kategorie psychického násilí (77 %), fyzického násilí (55 %), sexuálního násilí (32 %) nebo ekonomického násilí (14 %). Queer muž byl vystaven výhrůžkám, že bude propuštěn ze zaměstnání kvůli komentáři zákazníka. Vzniklou situaci vyřešil, ale rozhodl se podat výpověď sám z důvodu homofobního prostředí na pracovišti. V květnu byla v Almaty jedna lesbická žena přinucena podat výpověď v zaměstnání kvůli nepřátelskému prostředí. Několik aktivistů, kteří se zúčastnili protestních akcí v roce 2022, bylo odsouzeno do vězení, přičemž mnoho z nich bylo potrestáno na základě vykonstruovaných důvodů. Zpráva dále uvádí, že mezi 440 účastníky průzkumu nevládní organizace Education Community, bylo 73 (neboli 17 %) LGBTQI+ respondentů, kteří v uplynulém roce zažili nestabilitu v oblasti bydlení. Kvůli válce na Ukrajině a mobilizaci v Rusku významně vzrostly výše nájmu za bydlení, ceny služeb a také ceny potravin a základního spotřebního zboží. Tyto problémy zažívaly zejména trans-osoby formou nuceného vystěhování z nájemního bydlení. Pro trans-osoby z Ruska bylo iniciativou „Alma-TQ“ vytvořeno středisko pro dočasné ubytování. Zpráva dále uvádí, že LGBTQI aktivistka Žanar Sekerbajeva v březnu kandidovala ve volbách jako otevřeně lesbická žena do místního zastupitelstva města Almaty. Nebyla zvolena, ale skončila na třetím místě. Zpráva dále pojednává o dvou mužích, kteří byli na rande v zaparkovaném automobilu napadeni policejní hlídkou – používali hanlivé homofobní výrazy a vyhrožovali, že rozšíří potenciálně kompromitující video.
32. Výroční zpráva ILGA 2024 uvádí, že v období od srpna 2023 do srpna 2024 bylo zdokumentováno více než 80 případů násilného a diskriminačního chování motivovaného předsudky vůči LGBTI osobám. Nejčastější bylo slovní násilí, včetně nenávistných slovních projevů, vydírání, vyzrazování sexuální orientace a vyhrožování vyzrazením sexuální orientace. V případě 21 % případů poškozená osoba utrpěla materiální škodu a v přibližně 15 % případů se jednalo o fyzickou újmu. Přibližně 17 % těchto deliktů souviselo s tzv. „nenávistnými skupinami“. Byl zaznamenán trend spočívající v předstíraných romantických schůzkách, při nichž byla LGBTI osoba vylákána přes internet na schůzku s potenciálním partnerem a při

setkání byla fyzicky napadena. V pěti případech byly spáchány pokusy o získání peněz vydíráním, neboť poškozená strana byla vydírána tím, že by její sexuální orientace nebo genderová identita byla vyražena příbuzným a na internetu. Jedné oběti se podařilo v takovém případě dosáhnout u soudu v roce 2024 částečně spravedlnosti, přičemž k odpovědnosti bylo pohnáno několik pachatelů z jedné větší skupiny. Podle zpráv nevládní organizace Education Community byla jedna mladá lesbická žena zbavena svých zákonných práv, když u ní byla falešně diagnostikována schizofrenie v důsledku snah o konverzní terapii ze strany její matky. Dále zpráva uvádí, že byla trans-žena propuštěna ze zaměstnání kvůli tomu, že ji majitel a její spolubydlicí podezřívali z toho, že má lesbickou orientaci. Později jí bylo v témže hostelu také odepřeno bydlení. Zpráva dále uvádí, že novinářka Botagoz Omarová v dubnu referovala o sérii policejních razíí, jejichž terčem byly večírky LGBTI osob v Astaně. Omarová podrobně popsala, že v průběhu jednoho víkendu bylo zadrženo přibližně 70 jedinců, kteří byli odvezeni na policejní stanici, kde byli údajně přinuceni k podání výpovědi. Dvě razie provedené v dubnu v nočním klubu pro homosexuály v Astaně a na soukromém večírku LGBTI osob vedly k zadržení celkem přibližně 300 osob. Policisté přinutili zadržené osoby sdělit citlivé osobní údaje včetně sexuální orientace a přinutili je podepsat prohlášení o nich bez vysvětlení o tom, k jakému účelu budou tyto údaje použity.

33. Informace OAMP o fungování policie dále uvádí, že poslední známé statistiky OBSE (za rok 2021, zdokumentované nestátními aktéry) uvádí celkově 8 tzv. zločinů z nenávisti týkajících se oblastí náboženství, gender a sexuálních menšin. Podle jednoho ze zdrojů lze v případě stížnosti na policii podat stížnost k vyšší instanci v rámci policie, dále ke kanceláři prokurátora a/nebo případně k ústředním úřadům, které ovšem stížnost postupují nižším složkám – de facto původnímu úřadu, který se problematikou již zabývá. Stížnost soudní cestou není podle zdroje efektivním způsobem a nevede k nápravě situace. Stížnost na nečinnost policie lze podat k vyšší instanci policie nebo ke kanceláři prokurátora. V případě nečinnosti prokuratury je možné využít stížnost k vyšší instanci v rámci systému prokuratury. Případně je možné podat podnět k tzv. vyšetřovacímu soudu, který např. rozhoduje ve věcech stížností/žalob na rozhodnutí nebo na ne/činnost orgánů trestního řízení a prokuratury.
34. Soud konstatuje, že ze zpráv shromážděných žalovaným vyplývá, že státní orgány pronásledovaly především ochránce lidských práv, přičemž LGBT osoby čelily především slovným ústrkům a výhrůžkám, které pouze v individuálních případech přerostly v jednání, které dosahovalo intenzity pronásledování. Ze zpráv také vyplývá, že bezpečnostní složky nebyly vždy ochotny poskytnout LGBT osobám ochranu před pronásledováním či diskriminací. Soud souhlasí s žalovaným, že nelze říct, že jsou v Kazachstánu všechny LGBT osoby ze strany státních orgánů vystaveny takovému jednání, které je možné považovat za pronásledování. Je však nutné zohlednit individuální okolnosti žalobkyně (chybějící zázemí v zemi původu, výhrůžky ze strany otce nuceným sňatkem nebo nucenou terapií, neovládání kazašského jazyka) které žalovaný doposud v celkové souvislosti nezohlednil. Přestože žalobkyně není LGBTI aktivistkou, genderově odlišnou ani transgenderovou osobou, právě individuální okolnosti jejího případu mohou vést k závěru, že jí v případě návratu s přiměřenou pravděpodobností hrozí pronásledování. Konstatování, že je mladou, zdravou a svéprávnou ženou, není s ohledem na její individuální okolnosti postačující.
35. Žalovaný si tedy v dalším řízení opatří informace o zemi původu žalobkyně, které se týkají nucených sňatků v Kazachstánu (o nucených sňatcích v Kazachstáně pojednává např. zpráva Finského migračního úřadu ze dne 19. 9. 2024, dostupná na stránkách www.coi.euaa.europa.eu), nucené léčby homosexuality a dostupnosti ochrany pro lesbickou ženu. Na základě těchto

podkladů posoudí, zda by žalobkyni v případě návratu do země původu hrozil s přiměřenou pravděpodobností nucený sňatek nebo nucená léčba a zda by žalobkyni jako lesbické ženě v takovém případě byly poskytovatelé ochrany schopni a ochotni poskytnout ochranu před takovým jednáním, případně zda by žalobkyně mohla účinně svou situaci řešit vnitřním přesídlením na území Kazachstánu. Žalovaný přitom zohlední, že žalobkyně je žena lesbické sexuální orientace, v zemi původu nežije od roku 2011 a nemá zde žádné zázemí, neovládá kazašský jazyk a dle svého tvrzení je bez prostředků. Žalovaný v dalším řízení také zohlední, že dne 30. 12. 2025 prezident Kazachstánu podepsal zákon zakazující propagaci LGBT+ tematiky.

36. Žalovaný v napadeném rozhodnutí také předjímal, že nepodala-li žalobkyně žádost ihned po příjezdu do ČR, měla tak učinit alespoň ve chvíli, kdy měla ve vlasti problémy s otcem, či v okamžiku, kdy jí telefonicky vyhrožoval. Soud nepovažuje hodnocení žalovaného za přiléhavé. Postup, který zvolila žalobkyně, byl již v obdobném případě v judikatuře Nejvyšším správním soudem hodnocen jako logický. V rozsudku ze dne 24. 10. 2025, č. j. 5 Azs 332/2024-62, Nejvyšší správní soud v obdobném případě uvedl, že považuje stěžovatelčin postup za pochopitelný. V první řadě, za situace, kdy stěžovatelka pobývala v ČR legálně na základě víza za účelem studia, skutečně nepocitovala potřebu žádat o mezinárodní ochranu; ta vznikla až v situaci, kdy oprávnění k pobytu pozbyla. Její případ se tedy výrazně liší od jednání těch cizinců, kteří se dostanou do ČR nelegálně, často zde i nelegálně pracují, své pobytové oprávnění nijak neřeší a teprve v situaci, kdy jsou odhaleni a je jim uděleno správní vyhoštění, případně jsou za tímto účelem též zajištěni, požádají o mezinárodní ochranu. Takový postup obvykle výrazně oslabuje hodnověrnost jejich azylového příběhu, byť ani tak zcela nevylučuje možnou důvodnost jejich žádosti.
37. Pokud žalobkyně ještě více než X let poté, co došlo k hádce s jejím otcem, byla oprávněna pobývat na území ČR, nelze jí přičítat k tíži, že ihned o mezinárodní ochranu nežádala. Nadto sama uvedla, že v ČR chce i nadále studovat a pracovat. Nebylo tudíž zcela nelogické, že žalobkyně spoléhala na již udělené povolení k pobytu a případné udělení zaměstnanecké karty a nerozhodla se ihned svou situaci řešit institutem mezinárodní ochrany. Žalobkyni ani nebylo uděleno správní vyhoštění, či výjezdní příkaz. V žalobě pak vysvětlila, že v době legálního pobytu neměla žádný důvod o mezinárodní ochranu usilovat.
38. Soud I. výrokiem tohoto rozsudku bez jednání zrušil napadené rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s., neboť skutkový stav, který vzal žalovaný za základ napadeného rozhodnutí, nemá oporu ve spise, je s ním částečně v rozporu a vyžaduje zásadní doplnění. O vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení soud rozhodl podle § 78 odst. 4 s. ř. s. V souladu s § 78 odst. 5 s. ř. s. bude žalovaný v dalším řízení vázán právním názorem zdejšího soudu.
39. Výrok o nákladech řízení (II.) je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně byla ve věci úspěšná, proto jí přísluší právo na náhradu účelně vynaložených nákladů řízení proti neúspěšnému žalovanému. Náklady vynaložené žalobkyní na dané řízení představují náhradu nákladů právního zastoupení spočívající v odměně za dva úkony právní služby [§ 11 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb. – tj. převzetí zastoupení a písemné podání k soudu] v částce 4 620 Kč za jeden úkon, celkem 9 240 Kč a náhradu hotových výdajů v částce 450 Kč za jeden úkon, celkem 900 Kč (§ 13 odst. 4 téže vyhlášky). Odměna advokáta byla zvýšena o DPH ve výši 21 % (z částky 10 140 Kč), tedy 2 130 Kč. Soud tak uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení v celkové výši 12 270 Kč, ve 30 denní lhůtě k rukám jeho zástupce (§ 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve spojení s § 64 s. ř. s.).

Poučení:

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 23. ledna 2026

JUDr. Lenka Loudová v. r.

samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje X.